

ΑΜΛΕΤΟΥ ΜΟΝΟΔΟΓΟΣ Δ'

(Συνέχεια).

Καὶ ὅρχισα τὰ σκέπτωμαι τὸ διάβολο τὰ γράψω,
τοῦτοστι ποίας σκέψεις μονον εἰς στόχους τὰ συρράγω:
Ηλὴ πάλιν εἶπο — βρὲ ἀμλετ ἡ ἀμλέτε,
η ὅπως συνειθίζετε ἀκόμα τὰ μὲ λέτε,
Εἴτε ἀράγη δηλαδὴ τὰ συλλογισμούς πάντα,
καὶ πάντα τὰ στιχοποιῆς τοῦ βίου τὰ συμβάτα:
Εἴτε ἀράγη, ἀδελφέ, καὶ σὺ τὰ προσποιησαι,
πᾶς δῆθες ἔργας τρελλός, ἐν φρελλός δὲτ εἶσαι;...
"Ατ εἶσαι πράγματι τρελλός καὶ βασιλέως γόνος,
δός μας καμπόσα δαρεικά κι' ἀγύριστα συγχρότως.
"Ατ ἡσαι πάλιν φρόγιμος, πρὸς τὸ μᾶς συμβούλευτος,
ἄττι καὶ σό, βρὲ μασκαρᾶ, σᾶρ ὄλον μας τὰ κλέβης;
Τρελλός ἀτ εἶσαι διπτι τὸ ζῆν σου δὲτ σκοτοβρεις,
κι' ἄτ εἶσαι φρόγιμος, γιατὶ δὲτ γίγεσαι τελώνης;
"Ατ δὲτ χρωστᾶς τῆς Μιχαλοῦς καὶ τάχεις τετρακόσια,
γιατὶ δὲτ καρεις κίβδηλα μωρὲ καὶ σὺ καμπόσα;
"Ατ εἶσαι ἀμλετ ἥγεμὼν καὶ δχι κασιδιάρης,
πᾶς γίγεσαι καρμιὰ φορδακι ἀμλετ-Ταβονιάρης;
"Ατ εἶσαι πράγματι τρελλός τὶ μᾶς τὰ ψάλλεις φένα,
κι' ἀτ εἶσαι πάλι φρόγιμος τὶ θέλεις ατήρ Ἀθῆνα;
"Ατ εἶσαι τέλος παλαβός, εἰς βάθος, πλάτος, μῆκος
πρὸς τί, μωρέ, φιλοσοφεῖς, ποῦ τὰ σε φῆ δ λύκος!..

— Ενας

ΤΑΞΙΔΙ ΔΙΑ ΤΟΥ ΙΠΠΟΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΥ

(Α νοι ή oiseau)

Ἐν Ἐλλαδί δλα ἔχασται τὸν προσορισμὸν τῶν. 'Ο ιππόληνος νομίζει, δτι πληρώνεται διὰ νὰ καπνίζῃ ἀπὸ πρωίς μέχρις ἐπέρχες εἰς τὸ γραφεῖον του, ὁ ἀξιωματικὸς διὰ νὰ περιπατῇ σύρων τὸ δίφος του μετὰ κρότου εἰς τὸ πεζοδρόμιον τῆς ὁδοῦ Σταδίου, δ βουλευτής, δτι ἔκλεγεται διὰ νὰ ἀνέρχηται καὶ κατέρχηται νυχθημερὸν τὰς κλίμακας τοῦ Γπουναγείου καὶ δ ἵπποσιδηρόδρομος, δτι κατεσκευάσθη διὰ νὰ ἐμποδίζῃ τὴν συγκοινωνίαν. 'Εὰν ἀπιστεῖτε ὑπόγετε μέχρι Φχλήρου δι' αὐτοῦ ἡ εἰσέλθετε εἰς τὴν πρώτην τυγχούσκην ἀμαξέχντου. Θλ παραστῆτε μάρτιρες τῶν ἑές σκηνῶν:

ΣΚΗΝΗ Α'

Περιμένεις ικανὴν ὥραν ὑπὸ τὰς φλογερὰς ἀκτίνας τοῦ ἥλιου εἰς τὴν πλατείαν τῶν Ἀνακτόρων, ἐπὶ τέλους ἔρχεται δ ἀτμοτροχιόδρομος, ἡ ὅπως ἀλλως λέγεται, καὶ λαμβάνεις μίκν θέσιν. 'Αμέσως ἔρχονται τὸ ὄλιγώτερον δέκα ἐπιβάται ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς σου, οἱ ὅποιοι ἴστανται ως δήμιοι. Φωνάζεις τὸν ὄδηγὸν καὶ τοῦ κάμνεις παρατηρήσεις.

— Μά, κύριε, σου ἀπκατέ, ἀφοῦ εἶνε κόσμος πολὺς δὲν μποροῦμε νὰ τὸν διώξουμε· ἀν δὲν σ' ἀρέσῃ, δρίστε· δ δρόμος εἶνε ἀνοικτός.

Σημειώσατε, δτι δ τροχιόδρομος τρέχει καὶ ἡ σύμβασις μετὰ τῆς Κυβερνήσεως δρίζει τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐπιβατῶν.

ΣΚΗΝΗ Β'

"Ερχεται δ ὑπόλληλος ἐπὶ τῆς πωλήσεως τῶν εἰσιτηρίων. Λαμβάνεις τὸ εἰσιτήριον καὶ δίδαις ἐν πεντόδραχμον. 'Ο δηλληλος λησμονεῖ νὰ σου δώσῃ τὸ δηλοίπον, ἀλλ' ἐν-

νοεῖται, δτι καὶ σὺ δὲν σκοπεύεις νὰ πράξῃς τὸ κύτο. Ζητεῖς τὰ χρήματα, κύτος τὰ ἔδωκεν εἰς ξλλον, μετὰ γενναῖον δὲ ἀγῶνα καὶ προσαγωγὴν πέντε τὸ τούλαχιστον υχρτύρων πειθεται δ ὑπόλληλος νὰ σοὶ ἐπιστρέψῃ τὸ δηλοίπον.

ΣΚΗΝΗ Γ'

'Ενφ καθησι: χμέριμνος, ἀκούεις, δπισθεν τὸν ἑές διάλογον:

— Κύριε, πρέπει νὰ πάρης καὶ ἄλλο εἰσιτήριο.
— Μὰ σεῖς μαῦ εἰπατε, δτι τὸ διεκρές εἰσιτήριο ποῦ ἔχεσαι εὑρέθη καὶ δτι δχετε στὴν Διεύθυνσιν.
— Καὶ ἀν πάρης τώρα ἄλλο ἔνα θὰ φτωχήνης;
— !!!

ΣΚΗΝΗ Δ'

Μετὰ πολλοὺς συριγμούς καὶ περισσοτέρας στάσεις πνιγεσκι ἐκ τῆς στενοχωρίας καὶ παραπτηρεῖς τὸ ώρολόγιον σου· βλέπεις, δτι ἔχεις δύο ὥρας καὶ ἀκόμη δὲν ἔθισες εἰς τὸ Φχληρον· ἀπελπίζεσαι, κατέρχεσαι καὶ προτιμᾶς νὰ δησκολουθήσῃς πεζή· φθάνεις σὺ εἰς τὸ Φχληρον μετὰ ἡμίσειν δὲ ὥραν ἀκούεις συριγμούς καὶ βλέπεις, δτι τέλος ἔφθασ καὶ δ τροχιόδρομος. Προσκαλεῖς ἔνα ιερέα, εἰσέρχεσαι εἰς τὸ έκκλησίδιον τοῦ Φχληρον καὶ δρκίζεσκι οὐδέποτε νὰ κατέτιθῃς εἰς Φχληρον διὰ τοῦ ιπποσιδηροδρόμου.

ΣΚΗΝΗ Ε'

'Ανέρχεσαι διὰ τοῦ Σιδηροδρόμου 'Αθηνῶν-Πειραιῶς καὶ μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας εἶσαι εἰς 'Αθήνας, ἀλλ' ἐδῶ σου ἔρχεται ἡ ὅρεξις διὰ τῆς πλατείας τῆς Ομονοίας ν' ἀνέλθῃς εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος καὶ ἀναβαίνεις — "Ψύστε θεέ! — πάλιν κατ' ἀνάγκην εἰς τὸν ιπποσιδηροδρόμον. Καθ' ὅδον σταματᾷς, διότι ἔνας θέλει νὰ κατέληθῃ, διότι ἔσπασεν δ χαλινός, διότι περιμένεται τῆς Κολοκυθοῦς, διότι διαδίκηρο δὲν θέλει τὰ πάη ἐμπρός.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'

Φθάνεις εἰς τὴν πλατείαν τῆς Ομονοίας καὶ ἐκεῖ πλέον ἀράζεις ὀριστικῶς.

— Μὰ γεκτί δὲν προχωροῦμε, ἔρωτάς τὸν δηηγόν.
— Γιατὶ περιμένουμε τὸν ἐπιθεωρητήν, τὸν κύρ Μιμίκο.
Τέλος πάντων δ κύρ Μιμίκος ἔρχεται, ἀφοῦ συνήψε μεγάλας γνωριμίας μετὰ τοῦ Βάκχου.

— "Ολοι νὰ κατεβάτε κατώ· δὲν μπορεῖ νὰ πάη στὸ Σύνταγμα μὲ δύο ἐπιβάτας μόνον.

— Μά, κύριε, ἐπλήρωσα...
— Τίποτε δὲν ἀκούω, δρίστε, κατεβάτε μὲ δεκαπέντε λεπτά...

Φεύγεις σύ, ἀλλ' φεύγει καὶ αὐτὸς συγχρόνως διὰ νὰ συνεγίσῃ τὸ ἔργον του.

ΣΚΗΝΗ Ζ'

'Ο Υπουργὸς τῶν Εσωτερικῶν κοιμάται ἐκ τῆς πολλῆς ἔργασίας ἐπὶ τῆς πρασίνης τραπέζης του, δ τιευθυνής γελά μεφιστοφιλικῶς διὰ τὴν κατάστασιν αὐτὴν καὶ τὸ κοινὸν ἀτυχῶς ἀνέχεται ἀμφοτέρους.